

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA ČTVRTÁ

HOST

Hněv

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy
Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Wrath

Copyright © John Gwynne 2016

First published 2016 by Tor an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

All rights reserved

Jacket illustration by Paul Young

Map illustration by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3117-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-3118-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3119-6 (MobiPocket)

„... jeho čeká jen pomsta nebe, hněv a zkáza.“

*John Milton: Ztracený ráj
(přeložil Martin Hilský)*

VERADIS

Rok 1144 věku vyhnanců, měsíc psa

Veradis padal nočním vzduchem, bez tíže. Letmo zahlédl brikanskou věž, v okně se rýsoval dosud doutnající Calidův obrys, pak dole pod sebou spatřil řeku, která mu spěchala vstříc.

Dopadl na vodní plochu, ledový chlad mu vyrazil z těla dech. Projel jím strach, ztratil orientaci, uvědomil si, že neví, kudy vede cesta vzhůru, všude kolem jen samá tma a led. Něco ho popadlo za vlasy a to už stoupal, rozrazil s cáknutím hladinu a uviděl, jak přímo na něj hledí Alcyonova bleďá, široká tvář.

„Budou nás pronásledovat!“ zakřičel obr přes burácení řeky, když je strhl proud a vlekl je pryč od dunění vojenských bot na mostě. „Necháme řeku, ať nás odnese co nejdál.“

Veradis věděl, že to dává smysl, třebaže už zimou ztrácel cit v rukou i nohou. Ze všech sil plaval, nabíral rychlost pryč od Brikanu, od Calida — *od toho démona*. Pomyšlení, že Calidus patří ke Kadošim, jím znovu zacloumalo jako rána pěstí.

Zatočili za ohyb řeky a pevnost zmizela, obestřela je tma.

Spletencem větví nad Veradisem zvolna pronikal měkký, slabý jas úsvitu. Veradis se podíval Alcyonovi do očí. Proběhlo mezi nimi porozumění beze slov a oba zamířili ke břehu. Plavat napříč proudem bylo náročnější a Veradis si uvědomil, jak vyčerpané má tělo, konečně však ucítil pod nohama

bahno, nahmátl rákosí, vytáhl se z vody a svalil se na záda. Lupal po dechu, nohy i ruce jako by měl naplněné olovem.

Přetočil se, o třicet či čtyřicet kroků dál proti proudu k němu vyčerpavě klopýtal Alcyon. S heknutím klesl vedle Veradise, z povislého kníru mu crčela voda.

„Děkuju ti,“ pronesl Alcyon.

„Za co?“

„Za všechno. Hlavně za to, žes mojí rodině pomohl utéct z brikanské kobky.“

Jeho žena a dítě. Jak dlouho už je asi neviděl? A co si musel vytrpět, když věděl, že je Calidus a Lykos drží v zajetí?

„A že jsi zničil tu loutku, kterou měl Calidus,“ pokračoval Alcyon. „Vysvobodil jsi mě.“ Otrásl se, hned nato se usmál. „Z duše se mi vytratil stín. Cítím se jako znovuzrozený.“

„Jestli chceš říct slabý jako novorozeně,“ zamručel Veradis, když si vylil vodu z boty a zase si ji nazul, „pak se cítím stejně.“

„Takhle jsem to nemyslel,“ zaburácel obr a vážně se na Alcyona zadíval. „Vysvobodil jsi Rainu a Taina, osvobodil jsi mě. Dlužím ti víc, než si dovedeš představit.“

„Nedlužíš mi vůbec nic,“ namítl Veradis. „Ty figurky jsem skopl do ohně z náhlého popudu, ani jsem pořádně nevěděl, co to je a jakou to nad tebou má moc.“

„Ale měl jsi podezření?“

„Jo. Něco v tom, co říkala Fidele...“ Pomyslel na Nathairovu matku. Doufal, že se dostala na svobodu, ona i jeho bratr Krelis a Maquin s Albenem. „A tvou ženu a dítě — osvobodil jsem je, protože to bylo správné. Jiná možnost neexistovala.“

„Ale existovala, Ryzí srdce. Vždycky existuje jiná možnost.“

Veradis pokrčil rameny. „Mezi námi nejsou dluhy. Jsi můj přítel.“

Jeden z mála přátel, jak se ukázalo. Myšlenky se mu zahořkle stočily k Nathairovi, k jeho doznání a k odhalením, která Veradise tak ochromila. Vybavilo se mu i Calidovo svědectví: že Nathair zavraždil Aquila, vlastního otce. Veradise sevřela zlost a zahanbení. Náznaků byla spousta...

Jak jsem se mohl nechat tak dlouho klamat? Hlupák, to jsem.

„Jak dlouho?“ zeptal se Veradis. „Jak dlouho tě Calidus věznil?“

Alcyonův úsměv povadl. „Šestnáct roků.“

„To je dlouhá doba.“

„To je.“ Alcyon sevřel pěst, klouby zapraskaly. „Měl jsem ho zabít.“

„Popravdě — o to jsme se snažili oba dost. Já jsem mu vrazil dýku do břicha, strčil ho do ohně a tys mu rozdrtil hrudník válečným kladivem.“

„Kadošim je těžké zabít.“

„S tím musím souhlasit. Dá se Calidus vůbec zabít?“

„Možná kdybys mu usekl hlavu. Tak se dají zabít ti druzí.“

„Druzí?“

„Jeharové — posedli je Kadošim. V Muriasu...“ odpověděl Alcyon na otázku ve Veradisových očích.

„Jeharové,“ zamručel Veradis a zavrtěl hlavou. „Byl jsem tak slepý.“

„Věřil jsi svému králi a příteli.“ Alcyon pokrčil rameny. „Dají se udělat horší chyby.“

Vážně? Zasněžil jsem život lži.

Zůstali mlčky sedět, z šatů a vlasů jim kapala voda.

„Co teď?“ zeptal se Veradis nahlas sám sebe. „Jako bych celý život odevzdal Nathairovi a jeho boji. Co budu dělat teď?“

Alcyon se na něj vážně podíval, pak ho tlustým prstem štouchl do hrudi. „Co ti napovídá tvoje srdce?“

„Tomu bych už radši nevěřil. Jen se koukni, kam mě zavedlo,“ pronesl kysele Veradis.

„Tvé oči se už otevřely.“

Veradis nasál zhluboka vzduch, cítil, jak mu vyčerpání prostupuje celým tělem. „Co chceš dělat ty?“ zeptal se obra.

„Chci najít svou rodinu. Rainu a Taina.“ Když vyslovil jejich jména, usmál se.

Rodina. Můj otec je mrtvý, stejně tak bratr Ektor. Zbývá jen Krelis. Najednou zoufale zatoužil spatřit svého staršího bratra.

„Najít svou rodinu,“ opakoval jako ozvěnou. „To je dobrý začátek.“

Něco zakrákalo, ze stromů se najednou zvedla hrstka lesních holubů a hlučně jim plácala křídly nad hlavou.

„Radši se pohneme.“

Musíme se skrýt.

„Jo. Do lesa,“ řekl Veradis, když vstával a polykal heknutí.

Urazili už polovinu cesty přes mýtinu, když tu se Alcyon prudce zastavil a zadíval se zpět ke břehu.

Ve vzdáleném ohybu se na cestě objevily postavy — pouhé stíny v pološeru, které vytvářelo listoví Fornu. Černé stíny se zahnutými meči za zády.

„Kadošim,“ zachrčel Alcyon.

Veradis jich napočítal nejméně sedm. Postupovali rychle jako smečka vlkovic, dlouhými skoky hltali vzdálenost. Blížili se rozprostřením do půlkruhu mezi řekou a lesem.

Pronásledují nás. Běželi celou noc, sledovali řeku, hledali naši stopu.

Jedna z postav zůstala stát, ostatní se trhaně zastavili kolem ní. Postava zvedla hlavu, jako by čichala vzduch, pak vydala táhlé zavytí a rozeběhla se vpřed, v jejím kroku teď tepala nová energie.

Zachytili náš pach.

Veradisem projelo leknutí. Bojoval už proti obrům, draigům i celým vojskům, ale z vědomí, že po něm jdou démoni ze Zásvětí, ho strach zamrazil až v žilách.

Kadošim. Calidův rod. Moji nepřátelé. Mysl mu zaplnil obraz, jak Calidus, muž, kterého Veradis kdysi považoval za rádce a spojence, vystupuje z ohniště v brikanské věži, ověňčený plameny a zuřivý. To on zkazil Nathaira, to on mě tak dlouho klamal. To on je strůjcem všeho tohoto zla.

Sáhl po meči a strach se proměnil v chladnou zlost, rty se mu zkroutily.

„Uteč,“ zachrčel Alcyon a dal se do běhu. Veradis chvíli vzdoroval, pocítil nevysvětlitelnou chuť se těm stvůrám postavit a bojovat, ale Alcyon ho strhl, a než udeřilo srdce, ocitli se už jen na pár kroků od lesa. Uvědomil si, že obr nemá žádnou zbraň — žádné válečné kladivo či sekyru na zádech, žádný meč či nůž u boku. Prodrali se první vrstvou křovisek a okamžitě se ocitli v náručí zšeřelého světa stínů a trnů. Alcyon si razil cestu dál, hekal, jak ho větve šlehaly do trupu, který se podobal skále, po Veradisovi se sápany trny,

kolem bot se mu ovíjely šlahouny. Po nějakou dobu, která Veradisovi připadala až nekonečná, slyšel jenom tlukot vlastního srdce, chrčení vlastního dechu, dusot Alcyonových nohou, ale pak se za jeho zády ozvaly nové zvuky, zpočátku sotva patrné, podobné chrastění vánku v listoví, brzy však zesílily a za chvíli už mu kolem uší létaly ostré výkřiky.

Se šploucháním proběhli potokem. Veradisovi se pod nohama propadlo cosi klikatého, zakopl.

„Už nás skoro mají,“ vydechl na Alcyona.

Lepší otočit se a bojovat, držet pevně meč než umřít na útěku.

„Já vím,“ odvětil obr. Otočil se, hrud' se mu nadouvala.

Veradis tasil meč. Opřeli se zády o mohutný strom, potok měli před sebou a čekali.

V šeru se mihly postavy, vynořily se ze závoje stínů a hustých větví. Jedna měla oproti ostatním velký náskok, oděná byla do tmavé kroužkové košile Jeharů, tvář měla bledou, kůži protkanou temnými žilami. Uviděla je a přeskočila přes potok, paže už se sáply po Veradisovi a ani se neobtěžovaly tasit meč.

„Pamatuj, musíš jim srazit hlavy,“ zabručel Alcyon, když se odtlačil od kmene a s drtivou silou se vrhl proti blížícímu se tvorovi. Zbortili se k zemi.

Veradis se vrhl vpřed, zdvihl meč, obouruč sekl démonovi po paži, ruka odletěla vzduchem, z pahýlu začala s olejovitou lenivostí vytékat krev, ale to už se obě postavy zase kutálely. Alcyon zaúpěl bolestí, ale vtom se ocitl na kolenou, rukama svíral protivníkovi trup, paže mu přišpendlil k boku.

Nestvůra kroutila hlavou, žíly se nadouvaly, jak se snažila vyprostit, Alcyon námahou brunátněl ve tváři, propletené prsty se zvolna začínaly oddělovat.

„Na co... čekáš?“ zachrčel obr a Veradis máchl mečem. Sekl tvora do krku, zpola ho přetěl. Z rány začala stříkat tmavá krev, Alcyon zařval, měl co dělat, aby tvora udržel. Veradis vytrhl meč a udeřil znovu.

Vzduchem prolétla hlava a s cáknutím přistála v potoce. Démonovo tělo povadlo, nohy zabušily o zem a to už Alcyon odpadl a kutálel se z dosahu. Z utatého krku vyvstala jakási černá mlha, syčela a kroutila se, shlukla se nad tělem a utvořila lidskou postavu s potrhanými kouřovými křídly

a rudýma očima žhnoucíma jako dva uhlíky. Veradis jen přimrazeně zíral. Postava divoce zavřeštěla, ale to už se rozplývala, rozervaná a rozháněná sotva patrným vánkem.

„Co to sakra...“ vydechl Veradis.

„K zemi!“ vykřikl Alcyon a sám vyskočil na nohy, vrazil pěstí do čelisti dalšího démona ve skoku, až se tvor v kotrmelcích poroučel do křoví. Ale skoro v tutéž chvíli, kdy dopadl na zem, už zase stál na nohou, hbitý jako nějaká divoká kočka. Veradis uchopil meč, rozkročil se, připravil se na střet, ale vtom do něj vrazilo cosi z boku, až odletěl, kolem pasu zaklesnuté paže dalšího pronásledovatele. Letmo zahlédl Alcyona, ten stál, kolem něj se to hemžilo Kadošim, a pak už se Veradis zřítíl na zem. V rameni mu vystřelila bolest a meč mu odletěl. Veradis se překulil, udeřil útočnicka, na okamžik se zahleděl do jeho černých očí bez duše, ale to už klouzal k potoku, dostal nepřítele pod sebe, sevřel mu prsty kolem hrdla a stiskl, snažil se z té černo-
oké hrůzy vymáčknout život.

Tvor se kroutil a kopal jako divoký hřebec, voda vířila, Veradis ho však odmítal pustit. Cítil, že z démona odchází síla, že ochabuje, jenže v tu chvíli ho zezadu popadly cizí ruce, strhly ho nazad, Veradisovy prsty sklouzly z krku. Cosi ho vleklo na břeh. Stanul nad ním další z té smečky, tasil ze zad meč, v tu chvíli se s cákáním objevil i onen předchozí protivník z potoka. Veradis se překulil a viděl, jak hrstka Kadošim obkličuje Alcyona, ten padl na koleno a krvácel z tuctu zranění. Veradis se k příteli brodil bahnem. Alcyon svíral v pažích dalšího z Kadošim — jednou rukou ho držel za čelist, druhou paží mu objal hrudník. Prudce škulbl a zlomil nestvůře vaz, následoval zvuk praskajícího masa, Alcyon vzpurně zařval a utrl tělu hlavu z ramenou. Mrtvolu pohodil na zem ve chvíli, kdy jí z otevřené rány vyvěřela černá mlha.

Veradisovi projela palčivá bolest nohou: démon ho sekl mečem po celé délce stehna. Veradis spadl, ohlédl se na oba Kadošim na břehu. Pronásledovali ho. Hráli si s ním. Ten s taseným mečem ťal Veradise přes zvednuté předloktí — nová rána pálila jako oheň.

„Necháme tě chvíli krváct,“ prohodil tvor ze Zásvěti s chlípně zkroucenými bledými rty. „Na oplátku za tu honičku, cos nám nachystal.“

Takhle to nemá skončit. Zmar dodal Veradisovi poslední nával síly. Přetočil se na nohy a vytáhl se do stoje.

Démon stojící před ním se usmál, ale pak se zarazil, hlavu nakloněnou ke straně.

Z příšeří vyrazily další postavy. Veradisova naděje vzplála a zase pohasla, když uviděl, že nově příchozí jsou oděni do černých kyrysů se stříbrným orlem na hrudi.

Orlí strážce — nepochybně je poslal Nathair, aby se ujistil, že jeho zrudý splní úkol.

Deset, dvanáct, patnáct dalších mužů... jeden z nich vysoký a mohutný. Veradis zamrkal. Bylo na něm něco povědomého.

„Rád tě zase vidím, bratříčku,“ zaburácel ten velikán a široce se usmíval.

Chvilkové zmatení rychle následovala radost.

Krelis!

To už Krelis se svými muži vyrazili do útoku proti Kadošim. Krelis jediným silným máchnutím dlouhého meče stál hlavu.

Veradis uviděl dalšího válečníka, který sice nebyl oděný jako muži Tenebralu, zato v každé ruce svíral dýku. Muž se připojil ke Krelisovi a spolu pak napadli Kadošim před Veradisem.

Maquin a Krelis.

NATHAIR

Nathair stál v obrovské síni Drassilu a díval se na kostru obra na trůnu. Ze žeber trčelo tlusté ratiště kopí, jeho dřevo tmavé se světlejším žilkováním, z černého kovu hrotu byl vidět jen skrojek, zbytek vězel ve dřevě mohutného drassilského stromu.

Tak to je Skald, nejvyšší král obrů, a tohle je kopí z hvězdného kamene. Skald — poslední, kdo vládl jednotné říši, v níž žili obři a lidé pospolu v míru. Stanu se já dalším, kdo spojí tento roztržštěný svět? Kostra byla posetá zažloutlými a hnědými skvrnami, byla prastará, oblouky nad očima široké a mohutné, důlky jen černé otvory, které jako by se upíraly přímo na Nathaira, ptaly se.

Jsi hoden? Jsi schopen?

Povzdechl si. *Soudcem mi budou dějiny — nic a nikdo jiný.*

Kdosi se ho dotkl na rameni. Caesus. Stál v čele šesti desítek orlích stráží. Ten mladý válečník byl nedávno povýšen na nejvyššího kapitána Nathairova vojska, když byl teď Veradis pryč.

Ach, Veradisi. Jsi mrtvý, nebo žiješ, starý kamaráde? Nepřijde mi správné, že tady teď nestojíš vedle mě, abys se mnou sdílel toto veliké vítězství. Nathair byl zpraven o Veradisově zradě, o jeho pokusu zabít Calida, i o Alcyonově útěku.

Jak jsi mě mohl opustit, Veradisi, jak jsi mohl porušit slib, který jsi mi dal? Pohlédl na bílé jizvy na dlani, z nichž jedna pocházela ze slibu bratrství zpečetěného krví, který si s Veradisem dali jedné měsíčné noci na svahu v Tenebralu. Jako by to patřilo do jiného života, slova a přísahy vyřčené jinými lidmi.

„Můj králi,“ ozval se Caesus. „Calidus si žádá tvou přítomnost.“

Nathair ještě naposledy pohlédl na kostru, pak se otočil a vyrazil přes rozlehlou síň. Mrtví z bitvy předešlého dne se pořád ještě odklízeli. Kamenou podlahu třísnila krev, na páchnoucích hromadách ležela navršená těla. Stovky těl — Kadošim, Jeharové, Vin Thaluňané, orlí strážce, obři Benothi, mnozí další. Cena za dobytí Drassilu byla vysoká, vyšší, než by Nathaira bývalo napadlo — vždyt měli na své straně moment překvapení.

Ale vítězství je vítězství. Pevnost je naše, páteř nepřátel zlomená. Spousta jich však utekla: přicházely zprávy o ostrých bojích, ke kterým dosud dochází za hradbami Drassilu.

Nathair se cestou přes síň podíval doprava — míjel zrovna otevřený východ z tunelů, široký jako brány Jerolinu, a temnou skvrnu od krve na podlaze před tunelem.

Od Meicalovy krve.

Hlava velitele Ben-Elim nyní korunovala kopí zabodnuté do země na nádvoří před branami Drassilu. Nebyla jediná.

Ale co Corban, jejich Jasná hvězda? Kde je ten? Nedůvěřivě se zadíval do zející černí tunelu. Věděl, že Meical se rozhodl zůstat a bojovat, aby získal čas ostatním, kteří tunelem uprchli.

Byl Corban mezi nimi?

Neměli žádné zprávy, že by Corbana někdo upozoroval během bitvy. *Byl tady vůbec?*

Měli za sebou náročnou noc a Nathair cítil, jak na něj doléhá únava větší než všechno, co dosud zakusil. Caesus za jeho zády vyštěkl povel, orlí strážce se rozprostřely po obou Nathairových stranách a utvořily ochranný štít.

„Drassil ještě není bezpečný,“ odpověděl Caesus na Nathairův tázavý pohled.

I nádvoří neslo stopy včerejší bitvy. Všude ležela těla, mouchy bzučely, vzduch naplňoval železitý pach krve. Nathairovi se zdálo, že zahlédl vlkovič štěně tahat za nohu jednoho z mrtvých Kadošim, když se ale podíval znovu, viděl jen malého psíka s bílou srstí.

Zatočili do ulice za roh a Nathair spatřil vnější hradby Drassilu čnící do výšky za kamennými domy a spleť tlustých větví.

Tohle je vážně pozoruhodné místo.

Přímo nad ním se k nebi vzpínaly větve mohutné jako věže, kolem těch se ovíjely stavby z kamene a železa v sepětí těsnějším, než jak přiléhá kožená zbroj.

Působí to skoro jako živá bytost: stromy kosti, pevnost jejich maso.

Vtom upoutalo Nathairovu pozornost zaskřípění taseného meče. Zpozoroval černě oděného válečníka, který se vyřítil ze stínu jedněch dveří. Caesus okamžitě zakřičel rozkazy, že dveří se zároveň hrnuly další černé postavy, železo se jen blýskalo. Orlí strážce se daly do pohybu, okolo Nathaira se srazily štíty a zaclonily výhled.

Vystříkla krev, potřísnila Nathairovi tvář, orlí strážný stojící před Nathairem padl. Do otvoru ve štítové hradbě se vtlčil černě oděný Jehar a vrhl se na Nathaira.

Ten tasil svůj meč, v jeho nitru vzplály strach a zlost — dva Nathairovi stáli společníci. Křik a řev bitvy ustoupily do pozadí, Nathairův svět se zúžil jen na Jehara, kterého měl před sebou. Byla to žena, její snědá tvář samá vystouplá kost. Vypadala téměř křehce.

„Pravda a odvaha!“ vykřikla a zahnutý meč se zdvíhal.

Zbraně se střetly, do vzduchu vyletěly jiskry, šlachy v Nathairově zápěstí zaúpěly silou jejího úderu, otřes se přenesl do paže a ramene.

Tlačil se vpřed, věděl, že ustoupit by znamenalo smrt, snažil se jí dostat na tělo, použít svůj krátký meč tam, kde by jí dlouhá čepel překážela. Srazili se, ruce se jim propletly, spadli na zem, zápasili, bouchali se, kopali a kousali, přitom se kutáleli sem a tam po kamenné ulici, zatímco kolem nich zuřila bitva. Jeharka mu uštědřila ránu pěstí, až se mu rozmlžilo vidění. Pak mu narazilo koleno do rozkroku a on ochabl, v těle mu vybuchla bolest a v krutých vlnách ho omývala, zbavovala ho sil. Jeharka se mu vytrhla a zpola se postavila, zatímco on kašlal do studeného kamene a snažil se také vstát. Věděl, že jinak je mrtvý.

Strach a zlost vyšlehlly naplno, do žil se mu vlila nová síla.

Tady já neumřu.

Jeharka stála nad ním, meč zvednutý, oči projasněné vítězstvím.

Pak do ní cosi narazilo a shodilo ji to na zem. Začala zase vstávat, ale do čelisti ji nabrala bota, takže se znovu zbortila. Postava jejího protivníka byla

rozostřená, obklopená bzučícím oblakem. Nathaira sevřely paže a zvedly ho na nohy, objevila se Caesova ustaraná tvář, z dlouhé rány na čele se mu řinula krev. Nathair se podíval za Caesa, viděl svého zachránce tasit meč z pochvy na zádech a zvednout jej nad omráčenou Jeharku.

Kadošim.

„Ne!“ vykřikl Nathair. Postava se na něj otočila, bzučící oblak se roze-
stoupil.

Mouchy, pochopil Nathair a poznal, o kterého démona jde. „Ne, Legie. Chci ji živou.“

Legie na něj chvíli jen hleděl studenýma černýma očima.

„Mrtvá lepší,“ namítl.

„Chci ji živou,“ odsekl Nathair. „Calidus může mít otázky.“

„Takže mrtvá pak,“ odvětil Legie a vrátil meč do pochvy. „Calidus s tebou chce mluvit.“ Tkáně na válečnickově obličejí a krku se zavlňily, skoro jako by se pohybovaly podle vlastní vůle — jako by uvnitř bylo cosi uvězněné a snažilo se to prodrat ven.

Bitva už téměř skončila.

Nathair prohlédl celou ulici, napočítal téměř dvacítku mrtvých orlích strážů ku asi pěti či šesti jeharským útočnickům.

„Tahle část Drassilu už měla být vyčištěná,“ zavrčel. „Jak se sem dostali?“ Podíval se na bezvládné jeharské tělo u nohou Legie.

„Vezmi ji,“ rozkázal, když se vydal pryč.

Když Nathair vstoupil na nádvoří před drassilskou branou, uslyšel dunivé chrčení vycházející z jedné z mnoha stájí, které dvoranu lemovaly. Lásky-
plně pohlédl na vrata, která skrývala jeho draiga.

Před zavřenou branou do Drassilu stál Calidus, ze země trčela z obou stran vedle něj zabodnutá kopí, z nichž většinu zdobila něčí hlava. Hrstka Vin Thaluňanů zrovna zarážela do země další, ve stínech za jejich zády se plížili Kadošim. Před Calidem klečely na zemi víc než tři stovky potlučených lidí spoutaných na zápěstích a kotnících: zajatci ze včerejší bitvy. Na drassilských hradbách nahoře stály orlí strážě.

Moji válečníci.

Orlí strážce byly s přehledem nejlépe vycvičení vojáci ze všech těch, kteří Drassil dobyli — Kadošim a mnoho z Lykových Vin Thaluňanů sice dostalo za úkol pronásledovat rozprášené nepřátele ven za hradby pevnosti, Nathair však měl podezření, že se jich drtivá většina toulá po ulicích, rabuje a pije.

Kadošim dělají i další věci, jako třeba že své oběti požírají...

Lykos stál za Calidem, kolem něj asi tucet Vin Thaluňanů — sami drsně vyhlížející muži, těla štíhlá a svalnatá, kůže ošlehaná a zjizvená. Lykos zvedl ke rtům meč a dlouze se napil.

Vsadím se, že vodu v tom měchu nemá.

Vin Thaluňan uviděl Nathaira přicházet a kývl na pozdrav. Nathair skryl odpor.

On a moje matka...

„Á, Nathair,“ pronesl Calidus. Když spatřil krev na Nathairově tváři, zvedl jedno obočí, pak uviděl Legii, jak přes dvoranu vláčí za kotník jeharskou válečnici.

„Calide,“ oplatil mu pozdrav Nathair s mírným úklonem. Jeho dávný rádce nevypadal zrovna nejlépe. Část obličeje měl spálenou na uhel a kůže se mu loupala, stříbrné vlasy rostly někde v chomáčích, jinde byly ožehnuté nebo chyběly úplně.

„Jak se zdá, ulice Drassilu dosud nejsou zbavené všech nepřátel,“ oznámil Nathair kysele, když Legie pohodil Jeharku před Calida. Ta záúpěla, vytáhla se na kolena, zatímco Legie jí sevřel rameno v ruce a držel ji před Calidem.

„Jak se jmenuješ, dítě?“ zeptal se Calidus a prohlížel si ji studenýma očima.

Jeharka vyplivla Calidovi k nohám krev a upřela na něj zlostný pohled. „Ilta,“ odvětila. „A nejsem dítě.“

„Inu, Ilto, položím ti stejnou otázku, jakou jsem právě položil i tvým soukmenovcům. Kde je Corban?“

„Brzy ho sám uvidíš,“ ozval se ženský hlas z řad zajatců. „Přijde si pro tebe.“

„A až přijde,“ dodala Ilta, přitom odvrátila hlavu od Calida a podívala se na Nathaira s Lykem, „zabije vás všechny.“

„Je to jenom kluk, loutka. Vašeho skutečného vládce už jsme zabili,“ ozval se zlostně Calidus a mávl rukou k Meicalově hlavě.

„To se pleteš,“ nedala se Ilta. „Náš pán je Corban. To on zabil v souboji tvého nejlepšího válečníka Sumura. Všichni jsme to viděli. S tebou provede to samé.“

„Sumura?“ Calidus se zamračil. „Viděl jsem jeho hlavu na hradbách...“

„To Corban ho zabil,“ zvolala táž zajatkyň jako prve. Její hlas připadal Nathairovi matně povědomý. V chumlu vězňů se víc narovнала jedna postava, tvář jí lemovaly černé vlasy. „Usekl Sumurovi hlavu a vám je usekne taky.“

Aha, Cywen.

„Netoužím po ničem víc, než aby to přišel zkusit,“ odvětil s povzdechem Calidus, ve tváři posměšný výraz, ale Nathair si všiml ještě něčeho. *Nejistota?*

„Prozatím se však zdá, že se mu k nám nechce,“ pokračoval Calidus. „Třeba by ho popohnal nějaký vzkaz.“ Podíval se na Kadošim. „Legie, vyber jednoho zajatce a naraz ho na kopí,“ rozkázal.

Legie popadl Cywen a táhl ji, vzpouzející se, ke kopí.

„Tu ne,“ zarazil ho Calidus s mávnutím ruky.

Legie chytil jiného vězně. Vypadal jako muž Isiltiru. Démon ho bez námahy vyzvedl do vzduchu a pak ho začal pomalu narážet na vztyčené kopí.

V tu chvíli začal křik.

Když Legie skončil, byl zajatec napíchnutý jako veverka připravená na oheň. Kroutil se na kopí, u nohou se mu srážela do kaluže krev, ječel tak dlouho, až ztratil vědomí. Nathair musel odolávat nutkání zakrýt si uši.

„Vstávej,“ přikázal Calidus Iltě. „Běž a pověz Corbanovi, co se děje jeho nohsledům, co jim tady provádím. Řekni mu, že nepřestanu, dokud se se mnou neutká.“

Legie do ní strčil, Ilta klopýtla a vyrazila. Brána se s rachotem otevřela. Ilta se jednou ohlédla a už utíkala. Brána se za ní s duněním zase zavřela.

Calidus vyštěkl povel a ostatní zajatce odvedli pryč. Nathair zachytil Cywenin pohled, když procházela kolem něj. Prýštila z něj nenávist.

„Brzy si musíme promluvit,“ oznámil Calidus Nathairovi s Lykem. „V poledne ve velké síni.“ A kráčel pryč.

Lykos zvedl obočí a nabídl Nathairovi svůj měch. Ten ho bezděky přijal a napil se, hned se ale rozkašlal. Jeho obsah ho málem zadávil.

„To je...?“

„Medovina,“ dokončil Lykos za něj. „Našel jsem tucet vozů se sudy plnými té brečky.“

Nathair mu měch vrátil a Lykos odešel, přitom se pro sebe pochechtával, Vin Thaluňané ho následovali.

Nathair zamířil k širokému schodišti, které vedlo na hradby, vystoupal nahoru, postavil se nad bránu a zíral na svět kolem. Okolo pevnosti se prostírala široká pláň, jasné modré nebe zkrápělo krajinu slunečním svitem, dokud ho nezaclonily vysoké stromy Fornského lesa. Zahlédl ještě Iltu, než zmizela mezi kmeny. Uslyšel za sebou kroky, Caesus a orlí strážce se zastavili v uctivé vzdálenosti.

Jekot muže naraženého na kopí ve dvoraně doléhal nahoru mnohem slaběji, rozplýval se v jakési žalostné kňučení. Nathair si přál, aby už prostě umřel.

Jak jsem mohl dopustit, abych takhle skončil? Je to pro vyšší dobro. Abych mohl válku bohů vyhrát já, musí Corban zemřít. Aby v Zemích vyhnanců zavládl mír, musí Corban zemřít. Cítil, jak se v něm probouzí odhodlání, jenže ty zmučené výkřiky si stejně našly cestu až do jeho hlavy a připomínaly mu další bitvy, další mrtvé, zabitě ve jménu vyššího poslání.

A já teď kráčím po cestě Kadošim, démonů, po cestě samotného Asrotha.

Vybavil si Calidova slova z Muriasu. Tak přesvědčivá. Když to vykládal Calidus, znělo to všechno nadmíru rozumně, vysvětlovalo to všechna spojenectví, všechny lži — klam za klamem navršené na obrovskou hromadu.

Pravda je však prostší, jako by mu zašeptal jakýsi hlas v hlavě.

Hluboko uvnitř to věděl. Když pomine všechno nadbytečné, odhalí něco mnohem hrubšího: všechny ty Calidovy přesvědčivé argumenty a filosofické rozpravy o dobru a zlu, o správném a špatném, o tom, jak přiřazujeme abstraktní hodnoty ke konkrétním jménům, řeči o politice, mocenských bojích, o tom, co komu náleží... Pravdivé vysvětlení bylo mnohem jednodušší než všechny ty debatní kličky — a ten krátký zápas s jeharskou válečnicí před chvílí ho jen potvrdzoval.

Já nechci prohrát.

CORALEN

Coralen seděla opřená zády o strom, zírala do jitřního šera Fornského lesa a duchem nepřítomně si točila nožem v prstech. Za ní ležely spící postavy asi šesti desítek přeživších, které vyvedla z Drassilu. Mezi nimi i Brina, jíž zpod pláště vyčuhovaly šedivé vlasy, vedle ní mohutnější tvar přitulených těl Farrella a Laith. Zahlédla i Jehara Akara, jak stojí na hlídce na opačném konci tábora. Na hranicích vědomí na ni číhalo vyčerpání a v mnoha ohledech by bylo opravdu báječné ztratit se v nicotě spánku. Jenže to nešlo. Myšlenky se hnaly jako o závod, v mysli vířily žal, strach a zlost, jak se jí před vnitřním zrakem přehrávaly útržky předchozího dne. Všechno se ale neustále vracelo k jediné myšlence, kroužila kolem ní.

Kde je Corban?

Znovu na ni dolehla mlha únavy, nepolevující útok, ale Coralen věděla, že spánek by se stejně nedostavil. Zvraty a hrůzy včerejší bitvy byly dosud příliš přítomné.

Ze zadu se ozvaly tiché kroky a kdosi se zastavil vedle ní.

Gar.

Vládce Jeharů se na ni podíval, ve své jindy nečitelné tváři měl vyryté vrásky obav. Byl oděný do tmavé kroužkové košile potřísněné krví a šlemem, zahnutý meč zasunutý v pochvě na zádech, za opaskem vrhací sekyra. Dokonce ani on nevyvázl bez zranění: čelo měl ovázané zakrváceným obvazem.

„Je s ním Bouřka,“ řekl Gar, jako by jí dokázal číst myšlenky.

Nejspíš je mám vepsané ve tváři tak jasně jako on.

Bouřka.

To skýtalo určitou útěchu. Coralen věděla, že vlkovičky je lepší ochránce než tucet štítonošů. Ale stejně. . .

„My ho najdeme,“ dodal Gar.

Coralen předtím v tunelu zpozorovala známé škrábance po Bouřčiných drápech, a proto také z tunelu vyšli právě tady. Po krátkém hledání natrefili na další stopy vedoucí vzhůru do kopce, ale pak padla noc, a ať už ji to rozčilovalo sebevíc, klopýtat dál potmě nemělo smysl.

Kde ale může Corban být? Musel přeci slyšet ryk bitvy z Drassilu, dokonce i když byl takhle daleko.

Další myšlenka jí v hlavě vyvstala nepozvána, ta jediná myšlenka, kterou odmítala celou tuto dlouhou a temnou noc vzít na vědomí.

Co když ho zabili? Co jiného by mu mohlo zabránit, aby se do Drassilu vrátil? Cítala, jak se jí v břiše rozvinuje červ strachu, ale odmítala se mu věnovat. On žije. Musí.

Pokývala si pro sebe hlavou a vstala, schovala nůž do pouzdra, o její pozornost se okamžitě přihlásila myriáda zranění, modřin a natažených svalů. Ignorovala je všechny.

„Musíme vyrazit,“ řekla.

„Jo,“ souhlasil Gar. Dál ale hleděl na východ z tunelu. „Jen jsem doufal, že nás nejdřív najde Meical. Že unikl. . .“

Coralen si vybavila chvíli, kdy velitele Ben-Elim viděla naposledy: s mečem obouruč a nohama zapuštěnými do země stál před vchodem do podzemní chodby, zatímco oni se stahovali do jejích stínů. Obklopovaly ho kaluže krve, vykresloval mečem vražedné oblouky, zadržoval nepřátele, chránil prchající, zajišťoval jim čas na ústup.

„Už by přišel. Kdyby mohl,“ odušila Coralen.

Gar si povzdechl a přikývl.

Coralen naklonila hlavu. Zaposlouchala se, oči upřené na svah. Něco se tam pohybovalo v křoví, mířilo to ke vchodu do tunelu.

Gar si toho také všiml. Beze slova se rozdělili, vklouzli do stínů a tiše nově přichozího obklíčili.

Zachrastilo křoví, praskla větvička a Coralen zahlédla tmavé vlasy. Poznala, že to není Corban — *dokonce ani on není tak nemotorný.*

Z podrostu se vyhrnula postava, mladý muž oděný v kůži a vlně, tmavé vlasy zcuchané a na čele strup. Když ji uviděl, lekl se, zašátral po zbrani za pasem, oči vyvalené.

„Tebe znám,“ řekla Coralen, i když na jméno si nevzpomněla. „Tvůj táta je Atilius.“ Schopný a skromný voják. Atilius otročil jako veslař na vinthalunské lodi.

Kluk přikývl, zatřásl se mu ret.

„Paxi, co tady děláš?“ zeptal se Gar, když neslyšně vykročil ze stínů a chlapce znovu vylekal.

„Musíte rychle se mnou,“ vyhrkl Pax. „Můj táta, Corban, obři —“

„Corban?“ sykla Coralen.

„Jo. Musíme jít.“ Teď už Paxovi proudily po tvářích slzy, zanechávaly za sebou cestičky v krvi a špíně. „Je mrtvý.“

Coralen ztuhla, jako by jí srdce sevřela pěst.

„Já jsem utekl,“ dodal Pax. Začal se třást, neovladatelné chvění brzy přerostlo v cosi prudšího.

„Kde je Corban?“ zeptala se Coralen a snažila se ovládat děs, který jí prostupoval celým tělem. Natáhla ruku a sevřela nyní již plačícího chlapce, aby z něj vytřásla smysluplnou odpověď.

„Počkej,“ namítl Gar a položil jí dlaň na paži. „Paxi, musíš nám to říct tak jasně, jak jen dovedeš. Kde je Corban a tvůj táta? Co se stalo?“

Do svahu teď už přicházeli další. Coralen zahlédla Datha s Kullou, několik Jeharů, za nimi se blížila Laith.

„Slyšeli jsme boj, věděli jsme, že je tam někde Corban,“ začal Pax trhaně. „Našli jsme ho, jak se bije s obry a medvědy.“

Cože? Ale s Nathairem v Drassilu žádní obři nebyli!

„Táta hodil po jednom obrovi kopím. Pak jsme všichni utíkali. Mysleli jsme, že už jsme je setřásli... ale pak...“

„Pokračuj,“ vybídl ho Gar. Všichni se už shlukli kolem nich a poslouchali, v naprostém mlčení.

„Vynořili se odnikud. Můj táta...“ Protřel si oči, dlouze vydechl. „Tátu zabil. Corban mi řekl, ať utíkám, přivedu pomoc.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Gar, který už nedokázal z hlasu vyhnat náléhavost.

„Včera. Po poledni, před západem slunce.“ Paxova tvář při vyprávění postupně bledla. Teď už vypadal jako mrtvola. „Utíkal jsem. Upadl jsem, praštil se do hlavy.“ Zvedl ruku k ráně na čele. „Když jsem se probral, byla už tma. Od té doby se snažím najít cestu.“

„Zaved' nás tam, hned,“ řekl Gar.

„Zkusím to.“ Pax přikývl. „Ztratil jsem se, na chvíli, ale vím, že to bylo tudy.“

Gar vykřikl povel a už se dávali na cestu, Coralen s Paxem se ujali vedení, Gar klusal vedle chlapce, uklidňoval ho rukou položenou na paži.

Corban s Bouřkou proti obrům, sami. Včera. Vyslala tichou modlitbu k Elyonovi, jednu z mnoha, které vyslovila za poslední půlden.

Ať ještě žijí.

Coralen vstoupila na mýtinu jako první. Její vzdálený okraj tvořil prudký útes a za ním se ozývalo hučení dravé řeky. Nejdřív ji udeřil smrad, kovový pach krve a rozkladu. Smrt. Nad těly na zemi bzučely ve velikých oblacích mouchy. Napočítala tři mrtvé obry a Atilia, připíchnutého k velikému dubu obří sekyrou. Corbana ani Bouřku neviděla. Doběhla k prvnímu obrovi, ten měl v břiše velkou díru, hrdlo čistě podříznuté, zápěstí neslo jasné stopy trhání vlkovičky. Přesunula se, mlhavě vnímala, že na mýtinu dorazili už i ostatní, slyšela Paxovo vzlykání, když padl před tátou na kolena, u svého ramene vytušila Garovu přítomnost. Zbývající dva obři leželi blízko u sebe, zem okolo zdupaná, rozrytá, zčernalá a pořád ještě lepkavá krví. Jeden měl hrdlo vyrvané Bouřkou, maso otrhané a roztřepené.

Nejsou tady, ani Corban, ani Bouřka. Ta úleva byla mocná, i když věděla, že jejich nepřítomnost neznamená, že jsou v bezpečí. Ale bylo jasné, že tady bojovali a že vyhráli. *Zabili tři obry.* Nad takovým kouskem pocítila nával hrdosti, věděla, že o něčem takovém se bude u ohně vyprávět ještě tu noc, že to bude další z legend vyrůstajících okolo Corbana a jeho vlkovičky.

Druhý z obou obrů ležel na břiše. Gar s Coralen se ho pokusili přetočit. Mouchy podrážděně zabzučely, obrova veliká hlava vážila jako balvan. Přidali se k nim ještě Farrell s Laith a spolu obra převrátili, přitom se na ně vyvalil puch hniloby a rozkladu.

„Je z klanu Jötunů,“ odplivla si Laith, když se narovnali a prohlédli si mrtvého obra.

Co dělají tady?

Coraleniny oči přitáhl záblesk ohlazené kůže a železa uprostřed sražené krve. Sehnula se a uchopila jílec meče zabořený hluboko do obrova stehna, v úhlu směřujícím vzhůru k rozkroku. Meč se s mlasknutím uvolnil a ona ho zvedla všem na oči: hruška ve tvaru vyjícího vlkovec. Úlevu, kterou předtím pocítila, nyní vystřídal zdrcující strach.

„To je Banův meč,“ hlesl Dath, když se k nim také přidal s Kullou jen o krok pozadu.

Coralen na ně chvíli hleděla, na okamžik jich zalitovala.

Jsou svoji ani ne dvě noci.

Gar si od ní vzal Corbanův meč a prohlédl si ho. „Byl jsem u toho, když ho Banovi dával jeho otec.“

„Na Jeřabinovém poli v Dun Carreg,“ dodal Farrell. „Taky si to pamatuju.“

„I já,“ zamručel Dath.

Coralen otočila hlavu, očima pročesávala zem, hledala jakékoli znamení.

Není tady. Ani Bouřka tady není. Utekli, ale do Drassilu se nevrátili. Proč?

Brina klečela vedle obra. V jedné ruce držela flakonek, v druhé nůž, kterým z podupané trávy seškrabovala krev. Jedna polovina tváře se jí pořád palčivě červenala, sežehnutá výbuchem, který sama vyvolala a jímž otřásla celou drassilskou síní.

Ať jí ta obří krev má posloužit, k čemu chce, jen do toho. Coralen dál prohlížela zbytek mýtiny. Zahlédla políčko zvalené trávy potřísněné krví. Bylo to kousek od hrany mýtiny, u útesu spadajícího do řeky dole.

Jako by někdo něco vlekl.

Šla po stopách, pak si dřepala a zadívala se přes hranu dolů k řece. Kus pod sebou si na balvanu všimla temné skvrny.

Krev.

„Skočili do řeky!“ zakřičela. Jako první u ní byl Gar. Jeho oči vypátraly tutéž stopu, stiskl jí zápěstí.

„Za nimi,“ řekl.

Vedla je Coralen, utíkala podél útesu, který se klikatil nad řekou, promýkala se kolem mohutných kořenů a skrz hustý podrost, očima neustále přeskakovala mezi cestou a řekou.

Za ostrou zatačkou zahlédla dole u řeky jakýsi tvar, se slepenou a zakrvácenou srstí. Srdce se jí zastavilo.

Bouřka.

Zastavila se nad vlkovčicí, částí pozornosti ještě v trávě vedle sebe na útesu zaznamenala otisky velikých bot. Ve spršce hlíny se sklouzla přes hranu, chytila se kořene a šlahounů a sestupovala dolů k řece.

Bouřka ležela na kameni a byla celá od krve, nad plecích byla vidět veliká rána.

Coralen se přikrčila. Bála se Bouřky dotknout, nechtěla si potvrdit, co jí napovídaly oči.

Se zadržovanými slzami si vzpomněla, jak viděla Bouřku poprvé, jak vyhrožovala, že si z ní udělá kožich. Zvláštního pouta mezi Corbanem a jeho bdělou strážkyní si však všimla už tehdy. Od té doby si k ní vytvořila vlastní pouto — byla jí spíš čímsi jako sestrou v meči než pouhým zvířetem.

Když se k ní připojil Gar, natáhla nejistě ruku a položila ji Bouřce na tělo. Necítila nic.

Ne. Prosím, Elyone nad námi.

Pevně zavřela oči a zatlačila rukou silněji, vtiskla Bouřce dlaň hluboko do hrudi, snažila se hmat vůlí přimět, aby objevil pohyby života, dech, tlukot srdce. Její naděje s každým dalším okamžikem povadala, zmar se začínal zmocňovat jejího nitra a šířit se jí tělem jako inkoust ve vodě.

A pak to ucítila.

Záchvěv, úder srdce hluboko v jeskyni Bouřčiny mohutné hrudi. Coralen otevřela oči a střetla se s jejím jantarovým pohledem. Vlkovčice zasténala — byl to slabounký, zbídačený zvuk, ale v Coralen přesto vyvolal nával radosti. Bouřka chabě uhodila ocasem.